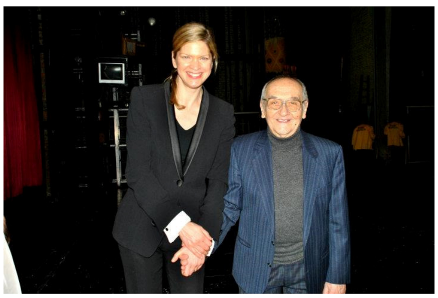
FINAL DE AN LIRIC

(Costin Popa – 10 ianuarie 2012)

Poezie și dramă cu Keri-Lynn Wilson

Pentru prima oară, dirijoarea canadiană Keri-Lynn Wilson a vizitat Bucureștiul la ediția 2009 a Festivalului George Enescu, a condus la Opera Națională „Manon Lescaut" de Puccini și a lăsat o bună impresie. A revenit la mijloc de decembrie 2011 pentru două spectacole cu „Evgheni Oneghin", un debut – se pare – în partitura ceaikovskiană, pentru care s-a preparat absolut exemplar.

Keri Lynn Wilson și
Stelian Olariu

Keri-Lynn Wilson este o artistă cultivată ce probează că stăpânește în detaliu specificul unui opus, aici, atmosfera atât de pretențioasă a muzicii ruse. Pe lângă nerv și energie exploziv eliberată, s-au regăsit reveria și spiritualitatea, poezia și tensiunea răscolitoare, reflecțiile și privirile adânci în suflet, sensibilitatea și subtilitatea. Calmul pădurilor nesfârșite și al perdelelor de nea a plutit printre sonurile rafinate. Toate acestea și încă altele au curs din vârful baghetei lui Keri Lynn Wilson, au mers în comunicare densă cu ansamblurile orchestră, cor, ambele însuflețite, magnetizate, seduse.

De mult, cu excepția spectacolelor wagneriene dirijate de Cristian Mandeal, instrumentiștii Operei Naționale nu au mai înregistrat performanța de a cânta „împreună", îngrijit, atent, cu tonuri frumoase, omogen, compact, expresiv și dăruit. Este o dovadă în plus a marelui potențial ce stă ascuns în orchestra Operei, din păcate pus în evidență doar atunci când în fosă coboară o personalitate dirijorală. În fața reușitei generale, micile nesiguranțe ale corniștilor s-au uitat rapid. Și dacă artiștii corului sunt mai des și pe bună dreptate gratulați, în „Evgheni Oneghin" coerența lor cu instrumentiștii a atins perfecțiunea, așa încât culorile orchestrei s-au regăsit simbiotic în sonoritățile ansamblului pregătit de veșnic tânărul maestru Stelian Olariu.

Înaltă, subțire, eterică, blondă, Keri Lynn Wilson are o fermitate a gestualității, o deciziune a exprimării dirijorale care impresionează. Disecă totul cu precizie și finețe microtomică, urmărește cu asiduitate soliștii, îi inspiră, le indică intrările, pulsează împreună cu ei în rostiri. Cum să nu te simți în siguranță cu o asemenea baghetă? Tempii sunt corecți și conferă spectacolului cursivitate, echilibru, totul curge închegat și firesc. Oare cum ar fi dacă Opera Națională ar avea drept director muzical – funcție neocupată – un dirijor de altitudinea artistică a dnei Wilson?

Cu asemenea minuni făcute la București, este natural ca numele maestrei canadiene să fie așteptat din nou pe afiș, cât mai curând, dar... cu un proiect special de mediatizare, din păcate neimaginat acum de biroul de presă al teatrului, altminteri foarte eficient. Cel puțin în a doua seară, dar se pare că și în prima, numărul locurilor goale a fost dezolant de mare. Zeci, dacă nu sute de melomani au ratat un adevărat eveniment de stagiune, valoros pentru Opera Națională.

Debuturi de success

Șerban Vasile, Keri Lynn Wilson și Edith Borsos

Politica de diversificare și întinerire a distribuțiilor, promovată în ultima vreme de managementul primei noastre scene lirice, își arată roadele. Iată că și în „Evgheni Oneghin”, doi juni debutanți au interpretat roluri principale. Cu succes. Baritonul Șerban Vasile (Oneghin) atrăsese atenția printr-o voce frumoasă și un cânt inteligent încă de la importantul concurs bucureștean „Maeștrii Artei Lirice”, ediția din 2009 dedicată Magdei Ianculescu iar soprana Edith Borsos (Tatiana) câștigase marea competiție „Hariclea Darclée” de la Brăila în 2010.

Evoluția din ultimii ani a lui Șerban Vasile, consolidată și prin prezențe în Italia, se înscrie pe o traiectorie ascendentă, cu plusuri în conductul frazării, în modelarea desenului melodic prin frecvent cânt cu tente de mezzavoce, în siguranța și mai ales corecta intonare a notelor acute. Personajul său a mers încă la prima apariție mai mult pe sugestii binevoitoare și elegante decât pe indiferență și aroganță glacială, după cum în actul final a apărut mai mult flasc și inexpresiv decât derutat și răvășit. Se știe, Oneghin este unul dintre cei mai dificil de conturat eroi și, numai prin maturizare și înțelegere profundă, un interpret îl poate aduce la parametrii doriți de compozitor.

Tot o surpriză plăcută a fost și debutul Edithei Borsos, posesoarea unui glas important, incisiv, cu strălucire metalică în registrul central și rotunjimi bogate în cel înalt, previzionări ale unui viitor pentru care rolul Tatiana este doar un început, un rodaj. Plămădirea discursului înscris pe portativ și deasupra lui se face variat, pianissime rafinate se insinuează plăcut în marea scenă a scrisorii, filaje spectaculoase și emoționante însoțesc mărturisirea „Ah! Ia vas liubliu!” din tabloul final. Cu trecerea timpului, ultima notă acută a partiturii Tatianei, Si natural, va fi indubitabil mai convingător susținută.

Prezență atât poetică cât și expansivă, tenorul Lucian Corchiș (Lenski) a cântat frumos, moale, cu frazare abil construită. Ar fi bine ca atenția tânărului artist să se îndrepte către eliminarea sunetelor voalate.

În alte roluri au evoluat basul Marius Boloș (Gremin cu voce catifelată dar insonoră în scena cu Oneghin), mezzosoprana Maria Jinga (Olga cu cânt plăcut dar prea prudent în registrul grav), mezzosoprana Sorana Negrea (de când așteptam un glas proaspăt în Filipievna!), soprana Ana Maria Comșa (Larina), tenorul Florin Diaconescu (Triquet), basul Dan Indricău (Căpitanul și Zaretsky).

Fiorenza Cedolins...

... a fost oaspetele pe care deja tradiționala sponsorizare anuală oferită de Viorel Cataramă Operei Naționale București l-a adus la finele lui 2011, în spectacolul „Boema” de Puccini, cu sprijinul acordat de Gabriel Marin și Asociația Friends of Opera.

Fiorenza Cedolins

Soprana italiană este un nume cunoscut și reputat în țara natală, în Europa și în lume, o artistă aflată încă în plină și laborioasă activitate. După roluri din repertoriul liric-spint sau dramatic, Tosca, Cio-Cio-san, Leonora („Trubadurul”), Amelia („Bal mascat” și „Simon Boccanegra”), Santuzza, Adriana Lecouvreur, Norma, Manon Lescaut, Aida, Maddalena de Coigny etc., iată că Fiorenza Cedolins a preferat pentru București interpretarea unui personaj eminamente liric, Mimì.

A fost o tălmăcire ideală din punct de vedere al intențiilor vocale, al colorizării și nuanțării. Totul este la locul lui, funcțional. Artista este suverană pe rol, pe lirismul și melodica pucciniană, vocea curge fluent într-un larg evantai, de la sunetele îmbelșugate până la cele precum firul diafan (inclusiv Do-ul acut al duetului cu Rodolfo de la finele primului act, emis în pianissimo „perdendosi” așa cum cere partitura și cu care l-a surclasat pe tenorul ce nu s-a încumetat la o asemenea notă).

Totuși, am avut un sentiment de neîmplinire. Deși ultra profesionistă, interpretarea nu a depășit nivelul unei corectitudini, inclusiv stilistice, înfățișate cu onestitate. Ca într-o derulare automată, Mimì a fost mai mult jucată decât simțită. Poate că Fiorenza Cedolins este înclinată preferențial către conturul personajelor grandioase, decât al unei sărmane croitorese pariziene. Din acest punct de vedere, soprana a rămas datoare publicului bucureștean.

Cu rolul Rodolfo, tenorul mexican José Manuel Chú a debutat la București. Faptul că îl vom vedea regulat în spectacolele Operei Naționale poate fi un câștig pentru acoperirea unor roluri deficitare sau pentru oferirea de alternative soliștilor distribuiți în mod curent. Cu anumite condiții. Are o prezență scenică implicată și temperamentală, un glas musculos, deși nu foarte strălucitor și, cum notam, limitat în registrul acut. Sunt totuși lucruri perfectibile prin studiu. Ca adaos însă, trebuie să acorde maximă grijă disciplinării ritmice și redării sensurilor expresive. Mă gândesc la decalajele din primul act, repetate cu toate eforturile dirijorului Vlad Conta și, numai ca un singur exemplu, la fraza „La più divina delle poësie” din actul al II-lea, descărcată de orice emoție. Chiar și faptul că sensibila arie „Che gelida manina” nu a fost aplaudată ar trebui să-i dea de gândit...

Din distribuție au mai făcut parte experimentata soprană Dorina Cheșei (Musetta), baritonii Vicențiu Țăranu, Vasile Chișiu, basul Mihnea Lamatic (Marcello, Schaunard, Colline, toți pe rând în duel cu... sonoritățile excesive ale orchestrei), bașii Paul Basacopol (Benoît) și Ștefan Schuller (Alcindoro).